

Gianni Schicchi

PROLOG

text/libretto av Ann-Sofie Öman

2022-02-28

Innan ridån går upp ska en stor bildskärm, eller två, slås på vid sidan av scenen. På bildskärmen, eller bildskärmarna, visas scenen som den ser ut bakom ridån, men från ett motsatt perspektiv jämfört med publikens. Alltså från ett kameraöga som är uppsatt högt upp, längst bak i scenrummet, riktat över scenen, mot publiken. På bildskärmarna visas under hela prologen vad som pågår på scenen, men från motsatt håll.

Scen 1

Kväll. En yngre medelålders man, Marjan, sitter i en fåtölj. Han håller ett veckat pappersark, veck efter hur det har legat ihopvikt i kuvertet, i sin hand. Vid fåtöljen står ett litet bord. På bordet står ett glas med en liten mängd ljusbrun vätska (dyr whisky – cognac) och en halvfylld flaska med en vätska av samma färg. Det ligger också ett uppsprättat kuvert på bordet, och en brevkniv. Framför fåtöljen står en fotpall. Mannen har sina ben upplagda på fotpallen, de ligger i kors på fotpallen. Mannen stirrar rakt fram, han ser ut att fundera på något.

Det rum som mannen sitter i är under renovering. Väggarna är spacklade men inte slipade, det ligger skyddspapper på golvet med vita färgstänk. Det står en stege på golvet, stora färgpytsar med vit färg, en av dem har inget lock, en roller med ett långt skaft. Knappt halva taket är målat vitt, resten av taket har en grågul färg. Det finns en dörröppning till ett annat rum till vänster. Dörren till det rummet står öppen. I rummets bakre del finns en balkong. Dörren står på glänt. Det är mörkt ute, men en gatlampa lyser underifrån. Lägenheten finns på fjärde våningen i huset. Det finns även en dörr på höger sida av rummet. Den dörren är stängd.

Mannen är klädd i vardagskläder, som inte har några färgstänk. Han lägger pappersarket på bordet, tar fram en mobiltelefon ur byxfickan och knappar in ett telefonnummer med vänster hand. Sedan tar han mobiltelefonen med vänster hand och sätter den vid vänster öra. Efter några signaler är det någon som svarar.

»När kommer du tillbaka? Du kan inte bara lämna taket halvmålat.«

Tystnad.

»Jag har ju sagt att jag inte visste om att hon var med barn, än mindre att hon fick en flicka.«

Tystnad.

»Vad vill du att jag ska göra? Det här hände för mer än 20 år sedan! Jag var på skidsemester i Österrike med en polare, jag var 19 år. Jag visste inte om det!«

Tystnad.

»Ja men, jag har ju inte vetat om någonting! Fattar du inte vad jag säger?«

Tystnad.

»Snälla Emma, kom tillbaka nu. Vi måste prata om det här i lugn och ro. Och du måste måla klart taket. Färgen står och torkar.«

Tystnad. Han sätter sig upp, så att fötterna nu är på golvet, inte på fotpallen.

»Vad då skiter i det jävla taket? Du kan för fan inte hoppa av nu, när vi inte har kvar den gamla lägenheten. Vi äger den här lägenheten, vi har lån på den, vi kan inte hoppa av. Kom hit så vi får prata!«

Tystnad.

»Men vad i helvete ... Jag kan inte måla tak! Hallå, hallå?«

Mannen trycker på mobiltelefonens skärm och lägger mobiltelefonen på bordet. Han ser frustrerad ut.

»Fa-an!« säger han och slår med knuten hand näven i armstödet på fåtöljen. Han sitter tyst, men ser mycket upprörd ut.

Kvinnorna får mig att avsky mig själv

De frestar mig, lockar mig, hetsar

Jag faller till föga och gör som de vill

För jag är man och jag kan

Sen står jag där ensam full av skam

För jag är man

Min åtrå är stark som en forsande flod

Den driver mig, skänker mig njutning

Jag drömmer om läppar och hoptryckta bröst

För jag är man och jag kan

Sen får jag betala med mitt liv

För jag är man

Allt blir en bottenlös fallgrop

Där mörker och iskyla rår

Jag låter mig ledas till stupet

Och kan inte ta mig därifrån

Ett blinkande öga kan få mig på glid

En viskning får blodet att forsa

Men snart har jag svårt att behärska mig själv

För jag är man och jag kan

Det bor någon annan in i mig

För jag är man

Allt blir en bottenlös fallgrop

Där mörker och iskyla rår

Jag låter mig ledas till stupet

Och kan inte ta mig därifrån

Mobiltelefonen piper, han har fått ett sms.

Mannen tar upp telefonen och trycker på den med vänster hand. När han läser meddelandet blir hans ansikte med ens helt avslappnat och han ler. Han börjar knappa in ett sms med vänster hand, ett svar på det sms som han fick. Sedan lägger han ifrån sig mobilen på bordet igen.

Nu tar han ett djupt andetag, frustrationen har lagt sig. Han kör med fingrarna i sitt hår, lyfter upp fötterna på fotpallen igen, lägger benen i kors och sätter sig bekvämt. Han tar en klunk ur glaset. Då piper mobiltelefonen igen. Han tar telefonen, trycker på den med vänster hand, läser meddelandet och trycker så på uppringningsknappen. Han håller upp mobilen med vänster hand mot sitt vänstra öra. Det kommer snabbt ett svar.

»Heeej Nina«, säger mannen med smeksam röst. »Vad har du på dig?«

Tystnad. Mannen ler och sätter sig ännu mer bekvämt till rätta. Han särar på benen.

»Mmmm. Nej, jag är ensam. Har du stringtrosor på dig?«

Tystnad. Mannen knäpper upp byxknappen i midjan. Han sjunker ner i fåtöljen så att han nästan ligger ner i den.

»Är dina bröstvårtor styva?«

Tystnad. Mannen suckar djupt, han tar mobiltelefonen i höger hand och flyttar över telefonen till höger öra och börjar smeka sin penis utanpå

byxorna med vänster hand. Snart drar han ner gylfen och stoppar ner vänsterhanden innanför kalsongerna.

»Skulle du vilja att jag stoppade ner min hand innanför dina stringtrosor?«

Paus.

»Är du våt för mig nu, kan mina fingrar glida in i din varma fitta och smeka dig?«

En arg kvinnoröst strömmar plötsligt in i rummet genom dörröppningen till vänster. Rösten avbryter samtalet.

»Marjan!«

Emma, en kvinna i yngre medelåldern, kommer in i rummet. Hon är klädd i en vitfläckig målaroverall och har kommit in i lägenheten utan att hon har märkt något.

»Vad i helvete håller du på med?«

Hon ställer sig snett framför honom, vänd mot honom, med armarna i sidorna.

Så fort mannen hör hennes röst trycker han av samtalet, ställer sig kvickt upp, lägger ifrån sig mobiltelefonen med vänster hand och drar upp gylfen och knäpper knappen.

»Ingenting, jag bara knäppte upp för att byxorna satt åt. Jag försökte koppla av, jag ville tänka klart.«

»Vad du gjorde! Du hade nån av dina jävla telefonhoror på tråden och var i full färd med att runka som nån jävla tonåring! Hur sjuk i huvet får man va'!«

Mannen slår ut med armarna.

»Lägg av, det är helt säkert, jag bara försökte tänka klart. Vi måste lösa det här på bästa sätt.«

Kvinnan börjar gå runt i rummet med bestämda steg.

»Du måste gå i terapi! Jag kan inte lämna dig ensam i en timme utan att du börjar messa dina telefonhoror. Du måste sluta! Fattar du inte att det tar kål på mig!« säger hon med hög och gäll röst.

»Vad då telefonhoror? Jag har inte messat någon, jag har suttit här och väntat på dig!«

Kvinnan kommer fram till honom, ställer sig så nära det går att komma utan att röra vid honom. Hon sänker rösten, hon är mycket kontrollerad.

»Jag har fått nog av dig nu. Det spelar ingen roll att vi precis har köpt lägenheten och att vi har tagit gemensamma lån. Det är över! Jag löser ut mig från hela affären, jag skiter i om jag går med förlust, och du kan måla ditt jävla tak själv. I morgon går jag till en advokat och ordnar alla papper, inklusive skilsmässa.«

Kvinnan stegar ut ur rummet. Mannen följer efter, han gestikulerar vilt med armarna samtidigt som han försöker få henne att vända om.

»Men vänta nu, Emma, vi måste kunna tala med varandra som vuxna människor, vänta, Emma, jag lovar att jag ska ...«

Först kvinnan, sedan mannen försvinner ut ur lägenheten. Ytterdörren slås först igen med ett brak. Sedan öppnas dörren igen och stängs mindre kraftfullt. Båda har gett sig av.

Utanför balkongen syns nu en silhuetten av en drönare, som stannar utanför det stora fönstret. Den blinkar med ett rött sken, så blixtrar det till från drönaren som om den tog fotografier av den halvrenoverade lägenheten.

Scen 2

Samma rum som förut, men nu är det helrenoverat: väggar, tak, golv. Det finns ett matsalsmöblemang och en soffa och en fåtölj till som kompletterar den tidigare fåtöljen. En bokhylla med vitrinskåp längs väggen från balkongen på höger sida. Det är kväll. Balkongdörren står vidöppen. Det är en mindre fest, det är åtta personer i rummet. De står upp med drinkar i händerna och pratar. Festen har precis börjat. Marjan, som är klädd i elegant kostym och slips, går bort till en yngre kvinna.

»Nina, ber du köket komma in med förrätten är du snäll«

Hon ler och nickar mot honom och går ut genom dörren till höger.

Utanför balkonfönstret rör sig silhuetten av en drönare, det är samma drönare som förut. Den stannar utanför det stora fönstret, den surrar lågmält, det blixtrar till och så flyger den snabbt iväg. De sju i rummet vänder sig mot balkongen, ser ingenting och frågar varandra förvånat vad som hände. De talar i munnen på varandra.

»Vad var det? Hörde du hur det surrade?«

»Såg du – det blixtrade utanför fönstret!«

»Men nu är det ingenting där!

Marjan går ut på balkongen, men där är tomt. Han försöker lugna sina gäster och går omkring och klappar dem på axeln, håller om dem och pratar stillsamt.

»Det är något med gatlampan. Det händer lite då och då, det har hållit på så i flera månader, jag borde ringa till gatukontoret. Jag lovar, det är tomt på balkongen, det finns ingenting att vara rädd för. Nu sätter vi oss till bords, det blir snart förrätt. Vaktelägg och rysk kaviar – bara det bästa är gott nog. Passa på och njut!«

Gästerna sätter sig, Nina kommer in med två unga flickor uppklädda i svart och vit serveringsdräkt. Marjan och Nina sätter sig och flickorna serverar. När de har ätit upp och flickorna bär ut tallrikarna reser sig Marjan. Han håller tal.

»Jag vill önskar er alla varmt välkomna hit idag på min 40-årsdag. Lägenheten är dessutom färdigrenoverad – äntligen! – så det finns dubbel anledning att fira. Alldeles särskilt vill jag tacka min fina Nina för hennes tålamod och slit – utan henne hade lägenheten aldrig blivit klar. Skål och välkomna!«

Alla nickar och ler mot varandra med höjda glas. Just som de ska föra glasen till läpparna dyker drönaren upp utanför balkongen igen. Den stannar upp. Ingen tittar ut just i det ögonblicket, så drönaren kan ta ett nytt foto med blix och försvinna innan någon reagerar.

»Nu blixtrade det igen!!

»Kan det ha varit en drönare?«

»Nej, det är gatlampan som blinkar, det är ingen fara.«

Marjan reser sig och går ut på balkongen igen, men det finns inget där nu heller.

»Jag är säker på att det är gatlampan. Nu kommer huvudrätten, som jag hoppas ska smaka. Det är cognacsflamberad kronhjort och inbakade fasanbröst från Skåne, med gräddsås smaksatt med rosépeppar och dragon, puré på jordärtskocka, hasselbackspotatis, tryffelsky, petits pois à l'ancienne och rönnbärsgelé från Svaneholms slott. Varsågoda!«

Han sätter sig igen. Flickorna kommer in och serverar huvudrätten och håller upp vin i glaset. Stämningen höjs, gästerna pratar högre och mer, de vet att uppföra sig, de skrattar lite tillgjort och har trevligt så som det hör till.

En av gästerna reser sig för att hålla tal för Marjan, födelsedagsbarnet, och Nina, som har renoverat lägenheten. De andra stämmer in i kör vid välvalda tillfällen.

Det gläder mig som din äldsta vän
att du lyckats få ordning på ditt hem
att du alltid landar på alla fyra
även när dina utgifter blivit för dyra

Ja, du Marjan, vår gamle vän
där stod du med lånen på lägenheten
och hela renoveringen

Ja, du Marjan, vår gamle vän

Så snabbt du fann din kära sambo Nina

när din pengakälla hade börjat sina

Ja, du Marjan, vår gamle vän

Vad hade du gjort utan din söta Nina?

Hon tog hand om problemen dina

Det har hänt en del genom åren

Minns du den där regniga våren

när du kom med ett ogiltigt pass

inför college-resan till USA med SAS

Det ringer plötsligt på dörren. Marjan nickar åt Nina, som inte sitter närmare dörren ut till entrén än vad han gör.

»Nina, kan du gå och öppna? Jag sitter lite dumt till.«

Nina nickar och reser sig upp och går ut. Gästerna och Marjan pratar med varandra, de är lättsamma och lite berusade. De hör en kvinnoröst som säger något väldigt rakt och bestämt, Nina svarar, det blir en kort diskussion, sedan kommer Nina tillbaka. Hon ser mycket förvånad ut, nästan förbluffad.

»Det är till dig, Marjan. Det är en kvinna från Österrike. Hon säger att hon är din dotter.«

Marjan reser sig upp. Gästerna stirra häpna på honom.

»Nu förstår jag ingenting. Jag kommer.«

Marjan går ut till entrén. Nina står kvar inne i rummet och tittar genom dörröppningen ut mot entrén. Alla är nu tysta och de hör hur Marjan pratar med en kvinna. Så blir det tyst.

Marjan kommer tillbaka med en ung kvinna, cirka 20 år. Hon är lik Marjan, men hennes drag är tydligare, mer markanta. Hon är framför allt mörkare, både håret och ögonen.

»Vi har fått en ny gäst. Det här är Cecilia.«

Han vänder sig till Nina.

»Är du snäll och ordnar en stol åt Cecilia.«

Nina står alldeles stilla och bara stirrar på Cecilia, som om hon sett något som skakat om henne i grunden. Hon tycks inte höra vad Marjan säger.

»Nina, är du snäll och tar fram en stol åt Cecilia.«

Nina rycker till, tittar på Marjan och svarar stammande.

»Ja-ja-javisst, ja-jag ska hämta en stol.«

Marjan går till sin plats.

»Cecilia och jag har mycket att prata om, men det tar vi hand om efter festen. Nu ska vi äta, dricka och ha trevligt.«

Nina kommer in med en stol, som hon sätter brevid sin egen. Hon bjuder Cecilia att sätta sig och serveringsflickorna dukar fram åt henne. Hon får snart både huvudrätt på tallriken och vin i glaset.

Nina står för sig själv vid dörren in till köket.

Aldrig jag drabbats av kärleken så

som när jag fick se skön Cecilia!

Det här kan ej hjälpas, hur ska det gå

jag är fylld av ömmaste välvilja

Det här kan ej hjälpas, hur ska det gå

jag är fylld av ömmaste välvilja

Att Marjan en dotter så vacker skulle få

Det kunde ingen ha förväntat sig

Mitt hjärta bestämde sig där och då

Den kvinnan ska tillhöra mig!

Mitt hjärta bestämde sig där och då

Den kvinnan ska tillhöra mig!

Det svindlade för mig när han bjöd henne in

Kan vi fortsätta leva som förut, vi två?

Nej, Cecilias kärlek vill jag ha som min

När han förstår får jag ensam gå

Nej, Cecilias kärlek vill jag som min

När han förstår får jag ensam gå

Nina vänder sig om mot gästerna, mot Marjan och Cecilia vid bordet. Ingen lägger märke till henne utom Cecilia, som vänder sig mot henne och ler ett bländande leende. Nina lyser upp och går och sätter sig bredvid Cecilia och börjar prata med henne. Hon uppslukas av närheten till Cecilia och flyttar sig närmare och närmare.

SCEN 3

Det är dag. Marjan och Cecilia sitter bekvämt utsträckta i var sin fåtölj. Det står två muggar på det låga bordet. De är tysta.

»Hur länge har du varit i Sverige?«

»Jag kom för drygt ett halvår sedan.«

»Varför tog du inte kontakt förrän i går?«

»Jag ville lära mig mer om dig, hur du levde, om du hade familj, vem du umgicks med. Allt. Och så har jag bekantat mig med Stockholm.«

»Har du spionerat på mig?«

»Jo, det kan man väl säga.«

Marjan flyttar sig i fåtöljen så att ha kommer närmare Cecilia. Han sträcker ut sin hand för att lägga den på hennes, men han ångrar sig.

»Du förstår, jag har inte vetat om att du fanns. Det kom ett brev för ett halvår sedan från din mor. Jag fick en chock.«

»Mamma och jag började prata på allvar om dig för kanske ett år sedan. Tidigare har jag inte varit intresserad.«

Entrédörren öppnas och stängs. Nina kommer in.

»Hej!«'

»Hej, hej!«

Hon stannar i dörröppningen och stirrar på Cecilia, helt betagen av hennes skönhet.

»Men kom in och sätt dig. Vi sitter och pratar.«

»Ja, kom in.«

Nina går bort till matsalsmöblemanget och tar en stol. Hon ställer den intill fåtöljen där Marjan sitter.

»Men är ni säkra på att jag ska sitta med. Ni har väl mycket att prata om som inte angår mig.«

»Nej, då. Det är inga hemligheter. *(Till Cecilia)* Jag berättade om brevet från din mamma igår kväll och att jag inte visste något om dig innan det

brevet kom. Vi hade faktiskt svårt att somna efter det. Jag låg vaken länge, länge, och Nina också.«

Nina reser sig upp.

»Vill ni ha mer kaffe? Jag ska gå och koka mig en kopp, jag ser att ni har druckit.«

(Till Nina) »Vill du ha?«

»Tack det är bra.«

Marjan håller upp sina händer i luften som tecken på att han inte vill ha.

Nina går ut i köket.

»Nina är nog lite nervös. Men tänk inte på det. Hon är ju min partner och helt plötsligt har hon så att säga blivit mamma. Det är nog inte så lätt.«

»Och du har helt plötsligt blivit pappa.«

»Ja, jag har ju det. Berätta, vad har du för planer för ditt liv?«

»Jag skulle faktiskt vilja studera här i Stockholm. Om jag kommer in på Konsthögskolan skulle jag gärna vilja gå där.«

»Är du intresserad av konst?«

»Jag tycker om de gamla tablåerna, *tableaux vivants*. Jag vill jobba med att utveckla dem närmare performance och teater, kanske med sång till ett slags mycket stiliserad opera. Jag tycker om komisk opera.«

»Det låter spännande. Men vad innebär det egentligen?«

»Man samlar rekvisita och människor på en plats och arrangerar alltihop för att ge en konkret bild av något. Förr var det historiska händelser eller religiösa allegorier – man kan se många målningar på konstmuseerna där

motiven är arrangerade som tablåer. Eller scener från Dantes *Divina commedia*, eller från renässansen och de antika myterna. Men jag vill konstruera andra slags händelser, sådant som angår oss moderna människor. Och inte nöja mig med en tablå, utan skapa en händelseutveckling. Ett sätt är att använda serieteckningarnas form, där kanske en strip på tre teckningar täcker en hel berättelse. Men i stället för serieteckningar gör jag tablåer, som jag kanske målar av, eller gör en datoranimering. Jag vet inte. Men jag vill förena de olika konstformerna, de gamla från förr med de moderna, och integrera det med teater eller kanske film eller kanske opera.«

Marjan ser på henne och fascineras av hur levande hon blir när hon berättar om sitt framtidsprojekt.

»Tror du att Stockholm är rätt plats för att utveckla sådana idéer? Du kommer från Wien, finns det inte bättre förutsättningar där?«

»Jag tror inte det. Här i Sverige har ni kommit långt med den tekniska utvecklingen. Och ni har inte så strikta lagar. Här kan man exempelvis flyga med drönare och fotografera och filma utan tillstånd, bara man inte filmar något som man inte får filma, typ militäranläggningar. Det är intressant att fotografera och filma människor i olika sammanhang utan att de vet om det.«

»Men det är väl inte hederligt, att ta bilder på människor utan att de vet om det.«

»Det beror på hur man använder bilderna. Jag tänker inte använda deras identiteter, bara deras sätt att stå och gå och sitta och deras kroppsspråk och röster – den sociala upplevelsen.«

Nina kommer in i rummet med en mugg i handen. Hon sätter sig ned på stolen intill Marjans fåtölj.

»Jaha, Cecilia. Har du ingen pojkvän som har följt med dig till Stockholm?«

Hon lyfter upp muggen mot sin mun för att ta en klunk.

»Nej, jag är inte så intresserad av pojkar. Du förstår vad jag menar.

Hon blinkar åt Nina, som omedelbart rodnar.

»Och jag har inte träffat min stora kärlek än. Det kanske jag gör här i Stockholm.«

Nina sätter kaffet i vrångstrupen, hon hostar och det sprutar kaffe åt alla håll.

»Åh, förlåt. Jag satte i halsen.«

Marjan försöker klappa henne på ryggen, som för att hjälpa henne att hosta upp det kaffe som runnit ned i fel strupe, men Nina ryggar för hans hand. Marjan lägger märke till det och tittar fundersamt på henne.

»Cecilia och jag pratade om att ta en promenad. Det är ju söndag. Vi kan åka ut på Djurgården. Vill du följa med?«

»Det kan ju bli en intressant social upplevelse. Det vill jag inte missa.«

Hon betonar uttrycket »social upplevelse« samtidigt som hon tittar menande på Cecilia.

»Drick upp ditt kaffe så ger vi oss av.«

Nina sväljer sitt kaffe och de reser sig upp. Marjan och Nina går ut till entrén. Cecilia går bort till balkongen. Hon ser ut att studera gardinuppsättningen. Sedan sträcker hon sig upp mot en liten kamera, som

sitter längst ut på gardinstången, inte långt från bokhyllans hörn. Därifrån har kameran utsikt över hela rummet. Hon justerar kamerans position, tar fram en fjärrkontroll och när hon trycker på den skjuts ett litet objektiv som har vidvinkelform ut från kameran.

Bilderna jag ser av min far
på videobanden som kameran tar
som mitt drönaröga håller kvar

den verklighet som är hans
som om jag inte fanns
ger min mamma en chans

att se honom tydligt och klart
så hennes längtan kan ta fart
och få liv – så underbart!

Nina kommer tillbaka in i rummet.

»Kommer du?«

»Javisst, jag är på väg.«

De går ut till entrén, där Marjan väntar. Entrédörren slår igen.

SCEN 4

Det är tidig kväll. Marjan och Nina sitter i de båda fåtöljerna. Balkongdörren är öppen. Det står två vinglas på det låga bordet, med rött vin. Nina sitter inte lika bekvämt tillbakalutad som Marjan gör.

»Cecilia är väldigt vacker. Hennes mor måste ha varit mycket vacker som ung.«

»Jo, hon var vacker. Men vi lärde aldrig känna varandra, jag var på skidsemester i tio dagar i Badgastein och hon jobbade extra på hotellet. Det var en semesterflört mellan två studenter.«

»Varför tog hon inte kontakt med dig?«

»Det kanske hon gjorde. *(Paus.)* Men jag ville inte ha kontakt med henne.«

»Inte ens när hon fick barn?«

»Det fick jag faktiskt inte veta. Hon kontaktade mig långt innan Cecilia var född, men jag ville inte ha något förhållande och brydde mig inte om att svara. Hon skrev flera gånger. Till sist öppnade jag inte kuverten.«

»Så hemskt det måste ha varit för henne, när hon sen upptäckte att hon var med barn. Att stå helt ensam. Är de inte katoliker i Österrike? De kan vara rätt fördomsfulla mot kvinnor som får barn utom äktenskapet.«

»Det vet jag ingenting om. Men nu är hon här. Hon vill studera konst i Stockholm, sade hon igår.«

»Jaså.«

»Hon vill utveckla den gamla *tableau vivant*-konsten och filma och fotografera folk i smyg och bygga upp sociala situationer, om jag förstod det hela rätt.«

Nina ser fundersam ut.

»Undrar vad det är som driver henne att vilja filma folk i smyg? Är det något hon känner att hon inte förstår?«

»Hon kanske inte har haft något vidare socialt liv. Det är ju något man måste lära sig, hur man umgås med folk. Jag vet inte om hennes mamma har syskon, om hennes morföräldrar är i livet – ingenting.«

»Vad heter hennes mamma?«

»Anna.«

De sitter tysta, försjunkna i egna tankar.

»Kommer Cecilia på middag ikväll?«

»Ja. Vi äter vid halv åtta. Jag har beställt indisk mat.«

Det ringer på dörren. Marjan tittar på mobilen som han har i vänster ficka och reser sig upp.

»Vem kan det vara? Klockan är inte mer än sex.«

Han går mot entrén. Nina sitter kvar i fåtöljen och läppjar på sitt vin.

Det hörs en kvinnoröst från entrén. Marjan talar, men med mycket låg röst. Kvinnorösten fortsätter, Marjan blir högljudd, han börjar nästan

skrika. Nina reser sig upp och går ut ur rummet, till entrén. Det blir nu tre röster som pratar högljutt. Rösterna närmar sig, de kommer in i rummet.

En äldre version av Cecilia står stolt med nacken högmodigt sträckt på matsalsgolvet, medan Marjan sjunker ner i sin fåtölj, till synes mållös. Nina börjar skratta. Likheten är så uppenbar.

»Ni måste vara Cecilias mamma.«

»Ja, det är jag. Och här sitter Cecilias far. Cecilia har skickat bilder till mig på dig, här i lägenheten, från din födelsedagsfest, från renoveringsarbetena, på dig och den där kvinnan när ni har sex på matsalsbordet. Jag vet allt!«

Marjan stirrar på henne.

»Men hur kan ... Vad menar du, vad då för bilder?«

»Hon har en drönare som hon filmar och fotograferar med, och hon monterar kameror överallt, så fort hon får en chans. Du har säkert en kamera i det här rummet som filmar oss nu.«

Marjan blir lamslagen, han kan varken tala eller röra sig där han sitter i fåtöljen.

Nina går fram till kvinnan. Nu är hon arg, hon känner sin position hotad.

»Hur kan ni komma hit och tränga er på så här? Har inte Marjan gjort klart för er att han inte vill ha något förhållande med er?«

»Han är far till Cecilia och när vi var tillsammans var vi överlyckliga, så lyckliga som man kan vara. Vi var mycket kära i varandra. En sådan kärlek tar inte slut!«

Marjan börjar vifta med armarna, han vill säga något men han får inte fram det.

»Käraste Anna, jag har inte ... jag ville inte ... jag kunde inte visa hur fattig jag var ... Visst älskade jag dig, men jag var student, jag hade inga pengar. Du hade inte kunnat komma hit. Du är så vacker!«

»'Käraste Anna? Du är så vacker!' Har hon rätt? Älskar du henne fortfarande?«

»Jag har precis träffat henne, jag vet inte vad det är som händer med mig eller med oss - eller med dig. Vad har hänt med dig? Du är ju inte intresserad av mig längre. Du tittar på Cecilia med så kärleksfulla ögon att man kunde tro att du var kär i henne! Du har säkert planer på att förföra henne. Jag har nog sett hur du har tittat på andra kvinnor. Och alla kvinnorna som ringde i början. Fick du kontakt med dem på samma sätt som du fick kontakt med mig? Är du över huvudtaget intresserad av män? Varför ville du tvunget ha ett förhållande med mig och flytta in hos mig? Jag har nog märkt att du inte är attraherad av mig. Är det lägenheten?«

»Du kan ta din Anna och din dotter och hennes filmkameror och dra åt helvete! Här har jag satsat allt, renoverat hela din förbannade lägenhet, och så kommer de hit och du bara vänder dig från mig. Du är så jävla självisk! Jag hör av mig, vi ska diskutera pengar innan vi är färdiga med varandra. Du ska få betala!«

Nina går ut rummet. Entrédörren hörs slå igen. Marjan sitter i fåtöljen och ser inte ut att ha kraft att göra någonting.

Min Marjan, du min älskade man

vad min kärlek har väntat och längtat

Finns det rum i ditt hjärta

för din ungdoms ljuva kärlek

Kan du minnas hur livet log

när vi två var tillsammans?

Marjan sätter sig upp i fåtöljen. Då reser han sig, sträcker sina händer mot Annas och drar henne intill sig.

Min Anna, du min älskade vackra

vad min kärlek har väntat och längtat

Det finns rum i mitt hjärta

för vår ungdoms ljuva kärlek

Och jag minns hur livet log

när vi två var tillsammans

Vi har funnit varandra

nu kan vi förstå

varför vi ratat alla andra

Det skulle bli vi två!

Ja, det skulle bli vi två!

De står och håller om varandra. Kameran borta i hörnet på gardinstången drar in sitt objektiv och vrids in mot väggen. En drönare flyger fram till

balkongen, den flyger in genom den öppna balkongdörren, genom rummet och fram till publiken. Det blixtrar till när den tar ett foto av publiken och sedan flyger den tillbaka samma väg som den kom, ut genom balkongdörren.

SLUT